

STUBBY

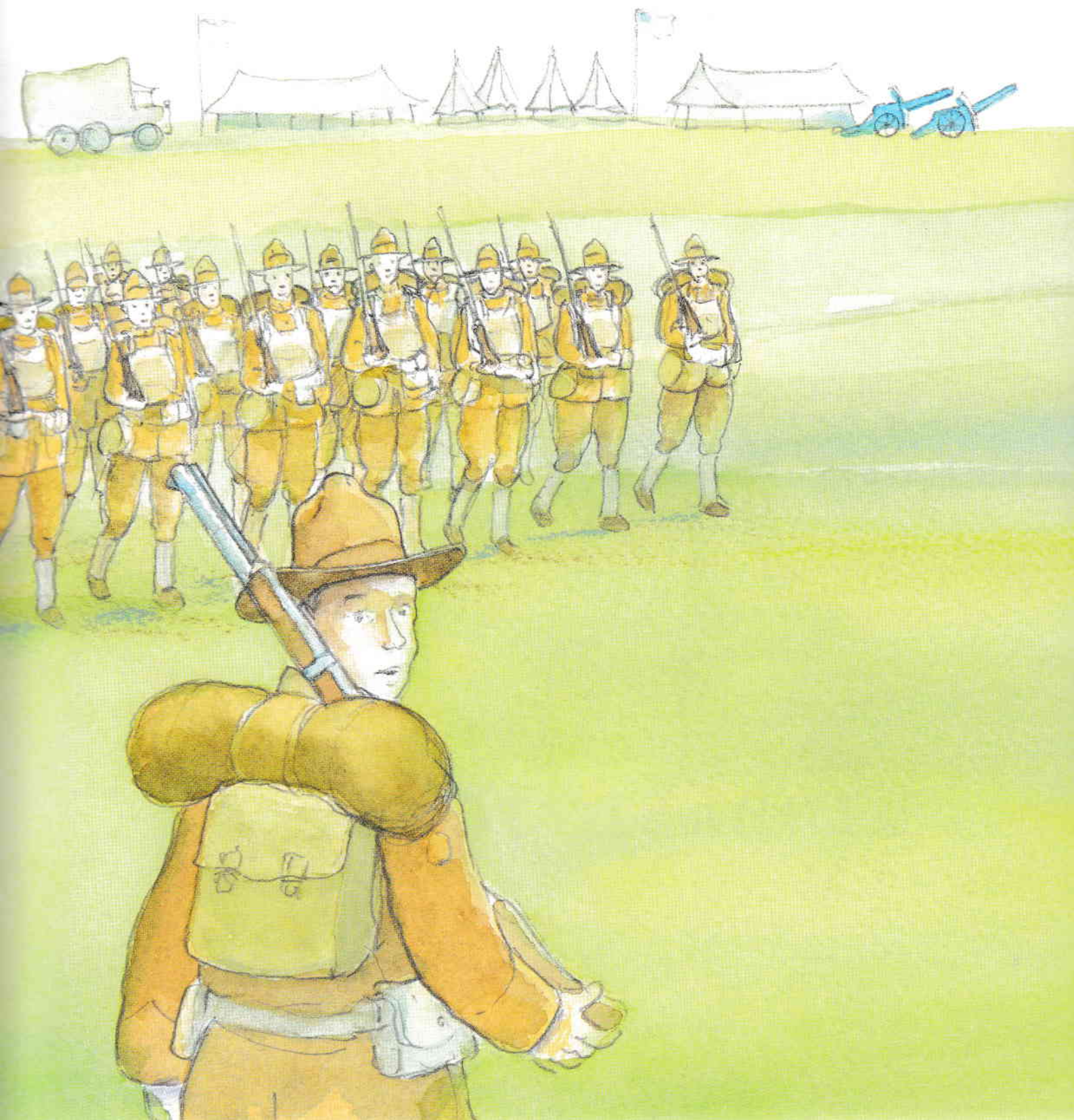
O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE PRIETENIE

MICHAEL FOREMAN

Traducere din engleză de Ruxandra Tudor

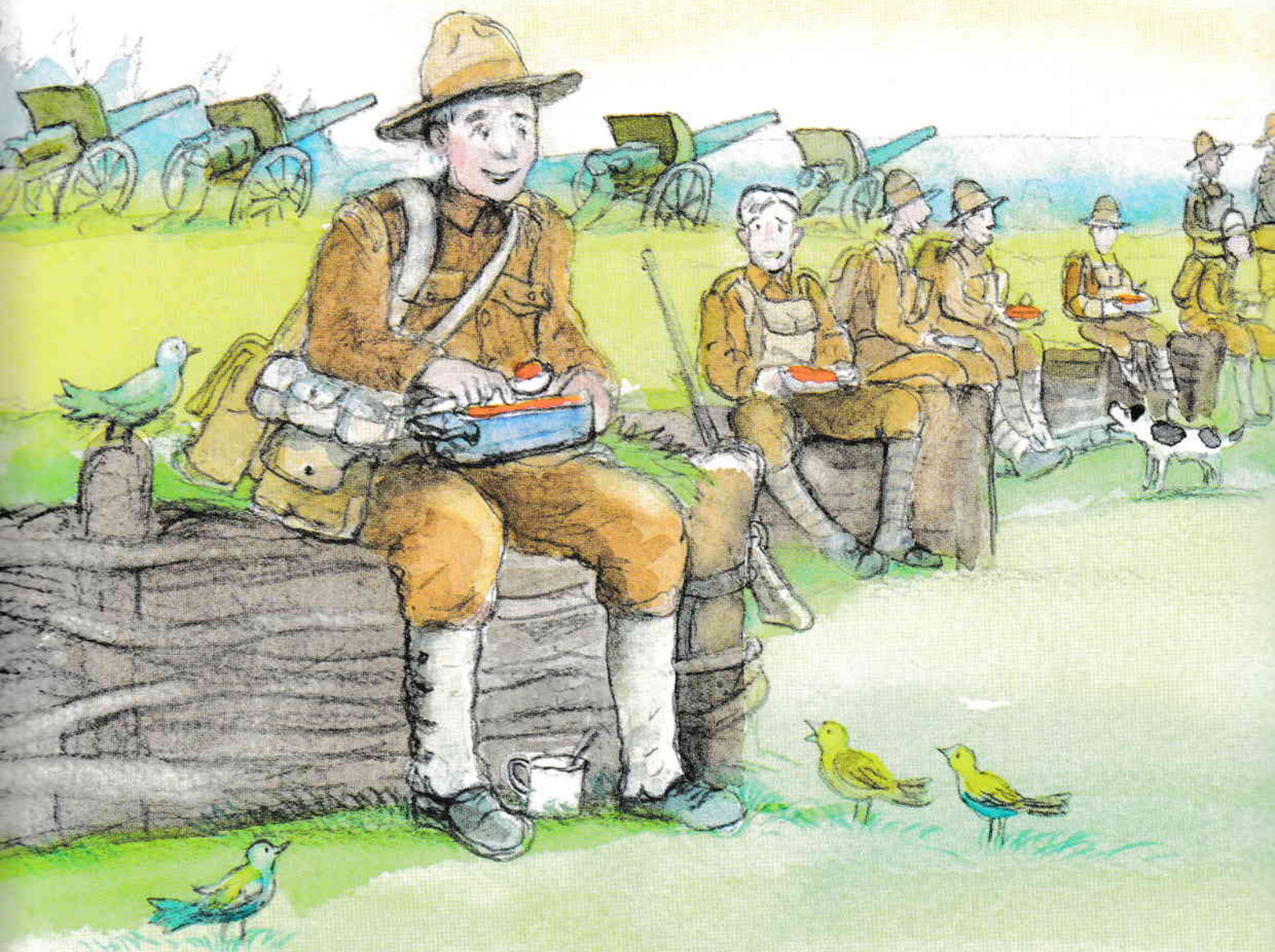
Nu este ușor să fii soldat. Mărșăluiești cât e ziua de lungă și te pregătești de război, dar ți se spune că țara are nevoie de tine.

Acest război este deocamdată departe – de cealaltă parte a oceanului –, însă curând va trebui să mergem acolo și să ajutăm la victorie.

Mereu suntem treziți dis-de-dimineată de sunetul goarnei – „tu, tu, tuu“ –, care anunță încă o zi de mărșăluit, și de exerciții de tragere.

Sunetul meu de goarnă favorit este cel care înseamnă „Toată lumea la masă!“

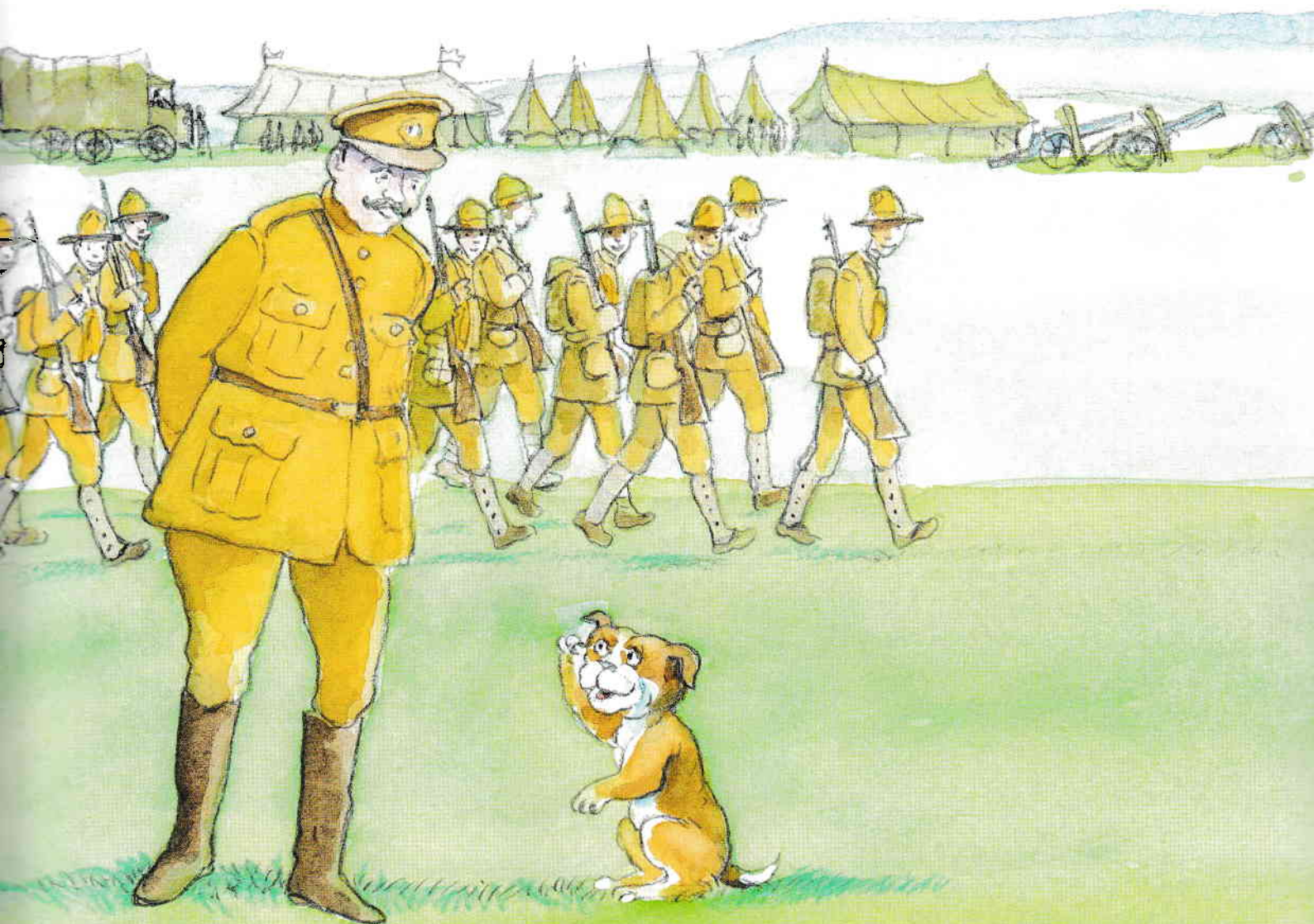
Mirosul de mâncare atrage toți câinii fără stăpân, de la kilometri depărtare. Între ei este unul anume care mă găsește de fiecare dată când mă așez să mănânc, cu cârnații și piureul în față.

Este un câine bătrân și ciudat, cu fața turtită și labele scurte. Am decis să-i spun Stubby.

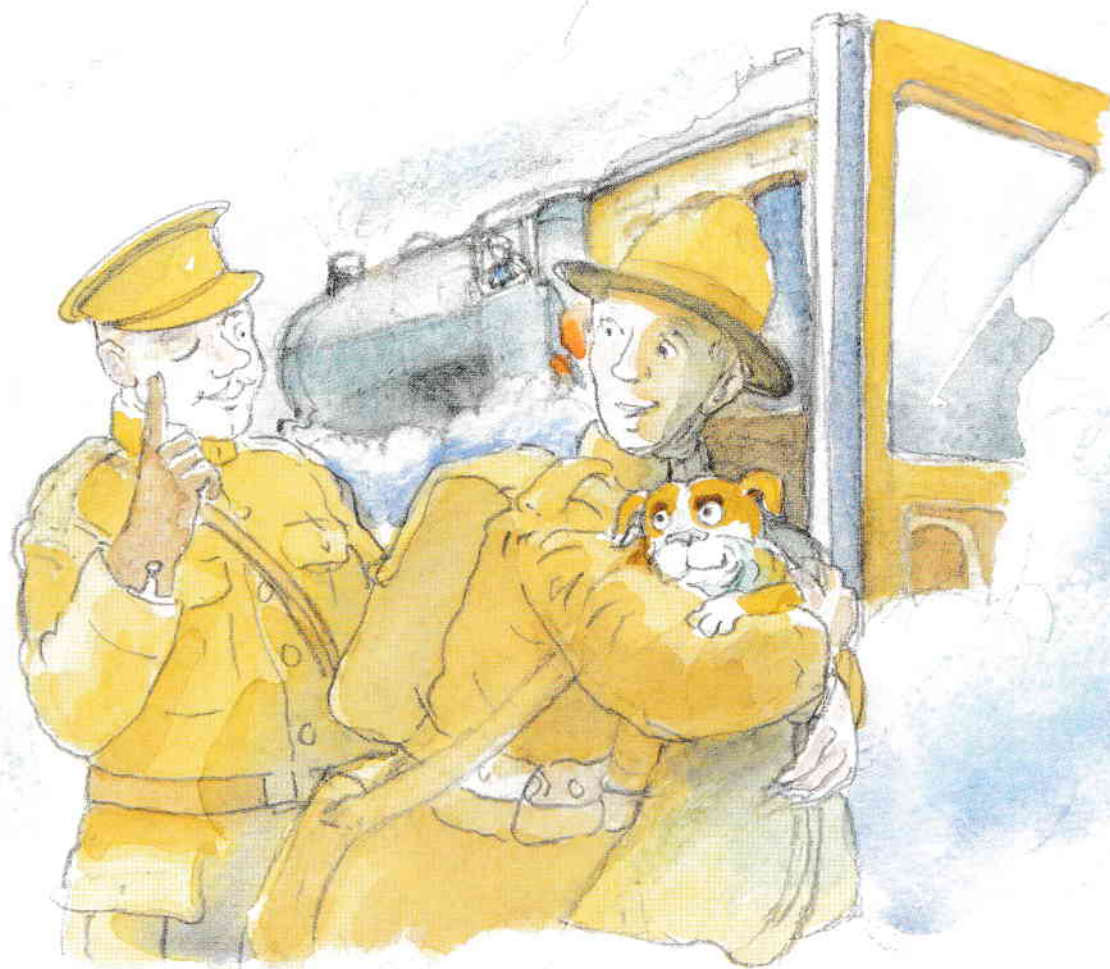

Acum, Stubby mă urmărește peste tot. Ceilalți soldați se amuză când îl văd mărșăluind alături de noi. Îl învăț „să șadă și să ceară” mâncare, dar și „să stea drept și să salute” când vede un ofițer. Și ofițerii îl plac. Stubby pare acum unul dintre noi. Sunt sigur că îi voi simți lipsa când vom pleca la război.

Ei bine, ziua aceea a venit. Mărșăluim până la gară și începem să urcăm în tren. Stubby mărșăluiește alături de noi, firește, și se uită în ochii mei. Nu rezist să-l iau în brațe și să-l îmbrățișez de rămas-bun. Unul dintre ofițeri zâmbeste și-mi face cu ochiul. Îl urc pe Stubby în vagon, alături de ceilalți soldați, iar câinele îl salută pe ofițer.

La început, Stubby pare speriat de zgomot, de huruitul trenului și de vâjâitul vântului care se aude pe la ferestre în timp ce trecem prin zona rurală, dar împărțim mâncarea cu el și începe să se liniștească.